

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número sojt, CINC cts.

Cartes a un obrer

Ja està fet?

Axi m'ha contestat un altre amic obrer de ciutat quant ha llegit les notes de la setmana passada:

—Vos, Sembrador, conversau i segurament no coneixeu a fondo la manera com vivim i treballam. Veniu al mitx de noltros, i veureu com no porem en cap manera conèixer el bon blat del jui que s'hi ha posat.»

Com hem de sabre qui es mes bó per governar-mos, si no veim ningú, ningú maj, mes qu'aquests dies de eleccions? I aquests dies, tot-hom promet lo mateix... «Sí... Sí... tot lo que vulgheu»...

Per aixó noltros els obrers, cansats i fastidiats de veure aqueixa roda de prometre i no cumplir, mos n'anam sense sabre a on, pero lluny d'aqueixa política vella.

«I deixats tot sols, sense una direcció prudent i vigilant caminam a les palpentes, i naturalment, tropessam i queim, i feim mal bé tot lo que mos fa nosa.»

Demà seràn les eleccions — vos escric avui, dissapte — i ja heu veurem. Se faràn embuis, se faràn rodes, se alsarán morts, se votarà en fals, se prendran els vots i demés martingales electorals...qu'els partits que s'han dit partits d'orde, han fet cada any... i han ensenyat a fer...

«No sé qui sortirà, però estigau segur, Sembrador, que son ben pocs els que poden seguir els consells que donau: uns la major part per que no coneixem els candidats i altres, els més, perque votarem inconscientment — i així, l'elecció popular no es mes qu'una loteria perque a molts dels qui se presenten i surten retgadors, la darrera mosca que les pica es el bé de la ciutat ni les conveniencies dels seus electors...»

Si els retgadors nous no muden de cami... no se on arribarem. Aquest servidor vostro viu a un barri de ciutat on fa uns anys tots els vots eren pels senyors cacics, i per culpa d'aquests mateixos, per l'abandonament, no sols inhumà, sino també impolític, avui apenes n'hi contarien una quinta part. Els altres empesos per la seva necessitat i per la seva ignorancia, s'en van cap a un sindicalisme ferest.. Me fan verdadera pena; pero ningú vé a obrir-los els ulls.. i a donar-los un bon consell!

«Seria molt llarc. No'l vull molestar mes. Pero si vosté te amistat amb qualsevol dels

senyros que se presenten, li mostri qu'aquest sentir d'aquest vostro servidor, es el sentir dels obrers qu'encara queden al marge dels revolucionaris.

Publicam aquesta carta perque elia per si sola es un article.. i amb la qual està conforme de tot

EL SEMBRADOR

Ajuntament Novell ⁽¹⁾

Ell ja'l tenim, ciutadans, de despuisahir ensá.

No es nou de trinca. L'han format i compost amb alguns retgadors dels qui abans ja'eren, i una fornada de novells, frescs de l'hora, entre'ls quals n'hi ha alguns que s'endiunguen per primera vegada amb sa patesa d'or i sa pereinta verda.

S'Alcalde es es mateix d'abans. D. Manuèl Guasp continúa amb sa vara en sa ma, p'es vot de sa majoria dels seus companys de corporació.

Sant Sebastiá gloriós Pilumin i li concedeca es dó d'acert en tot quant fassa.

En té per llarc de camp per correr, si ha de fér anar endevant i ha de dur a bon terme els assumtos de sa Casa de la Ciutat.

En es primer discurs qu'ha fet, después de sa nova elecció, ha dit un sens-fí de coses bones, que Déu ho fassés i menjaríam dátills, vol dir que seria un gust veure-les complides.

Ha dit qu'un dels projectes que se proposa fer anar endevant, es sa canalisació de ses aigos.

Voldriem noltros i voldria tothom que dins Ciutat beu, qu'aquest projecte *no fés aigo*, es a dir, qu'aviat tenguésem aigos bones a beure, no tan xerèques com ses qu'ara bevèm.

Seria una gran gloria p'el senyor Guasp, i per qualsevol alcalde que Déu mos tenga destinat, poder merexer es nom de *batle de ses aigos*.

Valdria la pena de que Palma li aixecás un monument en forma de font, que ratjás aigo neta i estil-lada, p'els quatre costats.

I aixó se pot lograr, lo mateix qu'altres millores que la Ciutat reclama.

(1) Reproduim aquí un article que va sortir a la Roqueta devers l'any 1890. Encara que sien passats trenta anys, per tenir actualitat hasta canviar el nom de *s'alcalde*, perque lo que es les aigues... encara no estan canalisades.

Tot consistiria en agranar bé la Sala de politiqueta i d'ambicions interessades i misèries personals, que mos dúen i mos durán sempre molta ronya.

S'Ajuntament, per llaurar dret i arribar a conseguir còses de profit, no hauria d'esser fusionista ni conservador, monárquic ni republicà, ni partidari den Pau ni contrari den Pere.

Hauria d'esser, per demunt tot, *ciudadá*, vol dir, defensor valent d'els interessos del comú, inimic declarat de tota camarilla, i de tot personalisme egoista, partidari resolt de tot allò que mos puga aumentar es bon viure, sa comoditat i sa riquesa.

En bon'hora qu'els homos que'l componen, tenguen cadascú per ells ses seues opinions i es seus compromisos. Millor si no los tenien. Pero desd'es moment qu'entrassen dins la Sala, haurien de dexar ran des portal o en es primer replá de s'escala, tota idea de partit, tota servitut o jou polític, per no recordar-se de res pus, sino de que varen esser elegits per procurar i lograr es bé d'aquesta Ciutat, qu'en materia de netedat, bon govern, salut pública i altres herbes, fá estona que camina amb un'anca rossegant i a la babetiana.

Tenguem un poc de paciència (tanta n'hem tenguda,) i esperem a veure com s'en desfan els nous edils, des càrrec espinós qu'han acceptat.

Si caminen pes cami carreter i van a rumbo, no los mancarán mansbelletes i enhorabones.

Si fan feina d'embarc o deixen ses manades p'es rostoi, los ne darem de matadura i bufarèm fort a n'es ciurell.

Ténen sa pella p'es manec. Veurem cap a on fan anar s'oli.

Mentras tant, i si per bé ha d'esser, tot los sia enhorabona.

FLOQUET

UN RETGIDOR

(Continuació)

La setmana abans de les eleccions, es una setmana de prova pels candidats. Mestre Rafel no se alliberà d'aquesta llei general i ha pasat el temps amb alternatives de esperanca que li feien resplandir la cara de felicitat, i moments de defalliment en que ho veia tot negre i li espiretjaven els ulls.

Perque Mestre Rafel feia molt de temps que duia entre cella i cella aixó de esser ret

gidor; tant es aixís que uns dels dies mes alegres de la seva vida, va esser quant el seu partit el designà candidat. Tot-d'una que ho va sebre corregué cap a ca-seva, aferrà sa dona pel coll mentres li deia en veu emocionada:

—Oh fieta meva! estic que no cap en pell; prest veuré complit es sonni de tota sa meva vida; ¡seré concejal!

—Que me contes?—respongué la Mestressa tota astorada; —Vols dir que a la fi s'han recordat de tú? Ja era ben hora, i te assegur que a satisfeta no me guanyes, perque siguent tu *concejal* jo seré *concejala*. No es ver?

—Ja es de raó, i podràs dir que an es teu homo li diuen *Su Señoría*.

—I que es això?

Un títol, com si diguesem, un..... un..... No me sé explicar bé, però es com una cosa molt senyora.

I seguiren parlant baixet, mentres ella despatxava tres unces de fideus!

No sé si tots els candidats fan igual que el de qui jo parl; però si es així (cosa que crec) vos assegur que els compatesc de bon de veres; mai hauria cregut que per guanyar una elecció fos precis ingerir una quantitat tan grossa de suc com la que aquests dies de propaganda s'es escolada dins el ventre de Mestre Ciuro; vos assegur que quant ell sortia a recórrer el districte, tornava més de mitx térbol. I no pot esser de altra manera; perque segons ells meteix me ha esplicat, recórrer el districte consisteix en entrar dins tots els cafés, tavernes i tavernons, i allà venga buidar copins amb tot-hom, fer cabales i dir mal del contrari.

Aquestes escursions les feia Mestre Rafel acompanyat de tres o quatre caporals del partit que per tot allà on anaren feien la presentació del candidat com si fos un ens raro, i l'infortunat es deixava contemplar amb aire satisfet, mentres es retilava els bigots.

Va arribar el gran dia, i de bon matí ja estava Mestre Rafel preparat per la lluita, i poreu creure que treballà amb tota fè.

Corria de un *Col legi* a l'altre; saludava els amics, pegava toquets demunt l'espalla dels coneguts, repartia papeletes per sopar, i fins i tot va armar un escàndol an el president de una *Mesa* perque no deixaren votar a un que tenia el nom equivocac.

La Mestressa, fermada dins la seva botigueta, que no podia abandonar, també va correr la seva; no sabia que es pescava; li demanaven un litro de oli, i abocava petroli; a la nostra criada li va donar sémola que va resultar mesclada amb sucre. Escús dir-vós que no la poguerem menjar.

Tot el cap-vespre el se passà dreta demunt el portal, esperant notícies; i quant Mestre Rafel va arribar acompanyat de una colla de partidaris fent bogiot i d'un bocí enfora va cridar que havia guanyat, va esser tal la impressió, que li va agafar *s'hístèric* i a forsa d'éter la varen fer tornar en sí.

I ara que farà Mestre Rafel dins l'Ajuntament? No ho sé, i es probable que ell tampoc; per de prompte es farà fer un frac i anirà a ca n'Amer a fer-se retratar. Assistirà a les processons i a les funcions de la Seu;

anirà a les sessions i dirà *si* o *no* segons li manará el *comité*, i fins i tot qualche dia se atrevirá a dir que un asunto *quede ocho dias sobre la mesa*.

Projectes per ara no en té cap, i més vos diré que el dilluns se presentà a caseva un periodista amb objecte de demanar li quina *labor* pensava fer; i ell molt serio va contestar que un dever de disciplina li impedia fer cap manifestació abans de conversar amb el seu *gefe*.

Jo supòs que aquest *gefe* li escriurá unes declaracions que llavors es publicarán en els diaris.

No vos cregueu que Messtre Rafel sia una excepció. Podeu estar segurs que com ell n'hi ha molts que encara que per sa *fatxada* semblin homos enèrgics, intel·ligents i bons per administrar, son mes buits que una carabassa.

PEP DE NA SANTEMA

SILUETES

Presentació de l'abaix firmat

Som sort, bisco i geperut, per a servir-vos; per lo quant som també mal-pensat, mal-mirós i maliciós. Tres qualitats (o tares, si voleu que sien tares) qui me posen en condicions de saber el dimoni on se colga, i fins-i-tot, de poder-li mossegar el garrons, si a mà vé.

No tenc pare ni mare ni nissaga. Som del Bon-Jesús, com diuen piedosament a la pàgesia, o de l'Hospitalet, segons els ciutadans; es a dir: som bort. Però sé ben cert que som mallorquí. Figurau-vos que som de lo més afectat de cantar i dormir, de folgar i riure, d'enseimades i porc fresc; i això son coses que si un no les du dins la sanc, es malet de fer adquirir-les. Estigau-ne ben segurs: son mallorquí de soca a rel. Per a mi el mon està compost just de dues parts: *Mallorca* i *fora-Mallorca*.

Tenc ficat dins la closca que vaig venir al mon abans d'hora; perque tota la meva infantesa vaig anar copplu i ala baixa ferm, fins que'l didot me llogà per porquer a Bora-ba. Trescant per la muntanya amb animals, vaig revenir fora mida; les comes, que fins a les hores duien alambó, se redressaren una mica i me tornaren fortes com estalons d'ullastre, i la cara se m'ompli de pel. Ara, gracies a Deu, lo meteix puc pegar una costurada, que parar una sempenta... i altres coses.

Quant vaig venir a Ciutat a servir el Rei, m'enamorí de la jaia *ganduleria*. Després, p'el meu bon comportament, el Govern me pensionà a un presili; i acabada la meva educació civico-social, gracies a un cacic mon germà de llet, home de fortes influencies, me vaig poder aficar de moço (o cosa per l'estil) a una oficina privada, baixeta de paladar, forrada de paper espellerinat i tereynyinós; amb soldada qui me basta per anar tirant, sense comptar amb les xeripes que cauen, i que desiara me permeten fer vida de calop uns quants dies o al mancos un parell d'hores. Amb tot i amb això, som bon

pitot; Deu no m'ho tenga en retret ni vanagloria.

Quant no sé que fer del meu cos, m'assec en els llocs públics, prenint el sol o la fresca, segons les temporades; i tant si vull com si no vull, el meu hàbit d'observació adquirrit darrera el bestiar i en el presili, me fa parar esment en les persones qui se destrien de les altres. Llavors visc hores de plena ventura. Ulls clucs i braços balders, la meua imaginació se destrava, i jugant alloure, me fabrica les *siluetes* de tots els qui no se confonen amb la massa anònima.

No faig distinció de categories ni de càrrecs; perque per mi no son aquests qui fan les persones, sino les persones qui fan els càrrecs i les categories; de tal manera que's pot donar el cas de que un pobre celordia (o cirugià) tenga més relleu que un ministre.

Consider jo que hi ha gent de pintura i gent de talla, persones lises i persones de regruix. An aquestes, si vista closa les passau la mà per damunt, totduna sentireu el relleu de ses formes, i tal volta palpitants d'energies; mentres que si's tracta d'homos lissos, no destriareu si tocau un quadro o una post. D'aquesta classe de gent la meua imaginació no'n fa *siluetes*; però de l'altra, en fa a betzef.

Ja fa una temporada totes aqueixes *siluetes* plegades dins el meu cervell, s'hi troben estretes, i juguen i s'hi barallen que no'm deixen un moment de repòs; i p'el meu descans, com a remei terapèutic (tera... què?) he hagudes d'amollar les més trulloses; i tals com en sortiren, les haureu de mirar; si no estimau més clucar els ulls.

Quaicuna la trob agudona, quaicun'altra es ben gotilencia; però, *Vosa Ignorancia*, amics llegidors, esper serà servida d'afegir-hi o minvar-ne tot lo que caldrà.

Som servidor vostre i prompte a vostre manament

en quesvulla

JEPUS.

LA VOLTA AN EL MON

contada amb gran varietat de quintetes, decimes, codolades i demés combinacions mètriques i decimals, p'el simpatic (I)

LLAMPITRÓ (DE LA S. A. M.)

Carregat de fam i son
I cansat de badallar
Me vaig posà a somiar
Que dava la volta al mon...
Per no cansar-me els dos peus
Me pos s'esquerr an es coll
I aquí't xeques allà't jeus
Ja li he estret cap an el moll...
Quant vaig entrà dins sa Plassa
Me vaig trobà'n Pere Toro
Juntament amb el Rey moro
Qui menjauen...carabassa!
M'escometen, pas de llis

I me pitjen a darrera...
 Jo me gir i li dic: «Pere,
 Deixem anà perque fris!»
 I amb un potó arromangat
 Li estrenyc cap an el mercat;
 Just demunt Sant Micolau
 M'afin l'apostol Sant Pau
 Qui feya volà coloms
 Menjant pa i butifarrons...
 «Pare nostro vos qui estau
 En el cel santificat!»
 (Vaig dî jo tot enfadat)
 «Que no hu vels o no hu mirau
 Lo que fa l'apostol Pau?»
 I Sant Pere que'm sentí
 Me va pegá cop de clau
 (Que'l me va fê tornâ blau)
 Demunt es nâs, l'm va dî:
 «Vos qui sou de per aquí,
 No'm trobarieu cap llosca?»
 Jo li vaig dî: «Bon refosca!
 De quin modo hu demanau,
 Sant Pere! *considerau*
 Que's tení nâs, per aquí,
 Es una dítxa tan grossa
 Com anà al cel amb carrossa...
 O encara mes!» Que vaig dî!
 Fent-se quinze o setze creus
 Amb les mans s'agafa els peus
 I fent bots i cabrioies
 Se'va a cercâ en Barrufet,
 I jo ja li som estret
 Per avall cap an el Born
 I amb la mica de trastorn
 Vaig pegá just dins «s'Alfonso»
 I me feren ballâ l'onso
 Com si fos una pilota.
 Amb aixó m'afin s'atlofa
 Just an el cap de cantó
 Tancada an es mostradó
 Dels magatzems *San José*...
 Ja li envel, que hi ha que fé?
 De cap a ca'n Figuerola
 Com una bala qui vola
 I fent mitja llagrimeta
 I amb lo cô an el carcabós
 Li vaig jo dî: «Francineta!
 Reina meua! que sou vos?»
 I una mà com a de plom
 Me caigué a la clotellera
 I una veu digué: «jo som!»...
 Quant me vaig girá a darrera
 Va essê l'apostol sant Pere
 Juntament amb en Banyeta
 Qui menjauen pa'ab fonteta
 Dins la cofa d'el capell...
 Jo pec llongo de cantell
 I mirant en Barrufet
 Li vaig dî: «Si que estás fret!
 No serás tu qui m'en dugues!»
 I a la «font de ses tortugues»
 Vaig pegá de costellam
 I vaig dî, dic, «Bons estam!
 Si d'aquest bot en surt franc,
 Promet dû un ciri a «La Sanc
 A l'arrisca a la ventura,
 Se demostra la bravura!»
 M'agaf el peu amb la ma,
 Me vaig tirá a l'ans xapá,
 I per la gracia de Deu
 Vaig pegá dins ca'n Tomeu!

(Continuará)

Carta oberta

Al Sr. Vescomte de Campflorit

Anallitsensasoparoffw (Rusia Blanca) o
 allá ont se trobi.

Ab profunda alegria havem fruit, estima-
 dïssim company, la vostra gratïssima darrera
 lletra que porta el segell i els bes gelat de la
 Russia blanca.

Per aquí res de nou; sempre la mateixa i
 no menys poética monotonia; l'eterna eclosió
 de la poesia baix d'aquest cel tan pur, baix
 de l'atzur exclusiu del nostre mai ben cantat
 bressol. Res de nou, llevat de que l'*Ignoran-*
cia, ja s'enlaira de bell nou ab les seves
 dues ales tan gentils, suaus i ben tallades
 com les de la pintada papellona.

Voleu que vos conti *coses*?... doncs lle-
 giu: An el meu carrer i ben propet de ca-nos-
 tra es passat un cas, digne de esser arxivat
 en el vostre exemplarïssim museu:

Coneixeu vos, aqueix *infelç* anomenat
 Antoni, que se passetja pels carrers de la
 nostra ciutat, fent la miloca sempre seguit,
 cantat i saltant i servint d'escarni i de befa
 als nostros *atlots ben educats* (i qualche ve-
 gada a qualche major) ab el beneplácit dels
 flamants *urbanos* de la nostra M. I. N. i L. i
 que vulgarment es conegut per *En Toni be-*
neit? Doncs bé, aqueix benaventurat estava
 l'altre dia su ran ca-nostre, arrambat a la pa-
 ret, dret i quiet com una estatua de guix, ab
 los ulls fits dins l'espai i cantussant una tona-
 da com a de *vespres* o *completes solemnes*.

Passaven dues senyores (que duïen el cer-
 tificat de naixement a la punta de la llengua,
 i que deia que eren solleriques) que estaven
 cercant una botiga que no trobaven. Per sor-
 tir de dubtes s'acosten a *En Toni* i una d'elles
 li demana:

—*Escoltau germanet, ke'm sabriau dir on*
es ka'n Kleber?

En Toni, no per aixó se va inmutá sinó
 que seguí el seu cantussol i el seu éxtasis.

La senyora insisteix:—*Mos voldriau dir on*
es ka'n Kleber?

I *en Toni* donant-se compte de que davant
 ell hi havia dues *dones*, no fa fer més que al-
 çar la ma i fer una moixonía tocant la galta a
 una d'elles, tot diguent-li amb veu atiplada:
Pitiul... senyoreta macal...

Ja podeu comprendre l'escándol qui hi va
 haver aleshores: La senyora *ofesa*, pegant
 un gran crit, se refugiá correguent com una
loca, dins una botiga d'un llanterner, rosse-
 gant una partida de *trastos*, com regadores,
 motlos, rostidores, tollóns, gabies i els vidres
 d'un mostrador. Els crits de la *llanternera*,
 sobrepujant l'estabeig d'els *trastos* de llauna,
 fou el crit d'alarma qu'alçá tot el carrer...
 L'altra, cridant i giscant com un papagall i
 diguent: *indecent nonigú* i altres mots per
 l'estil, volía afuar-se a ell, arrabassar-li els
 cabells i dar part a la justicia... I *en Toni*, ab
 la rialla als llavis i la mirada inconscient, par-
 tí saltant i diguent: *Ara toquen l'ofici...
 dancl... dancl... Bon dia tenga senyoreta
 macal!*

Quant els nirvis se foren calmats i les
 senyores se donaren compte de qui era l'in-

terfecte, partiren ab la coua baixa, més ver-
 melles qu'una tomátiga, baix les mirades fró-
 niques i les mitjes-rialles del públic *benvo-*
lent, que les acompanyá fins que entraren a
 ca'n *Kleber* a comprar una capsa de vase-
 lina...

Me deis també que vos doni noves d'en
 Lito. La present es massa llarga i ho deixa-
 ré per la próxima; sapigau que som molt bons
 amics i que molts de diumenges mos passet-
 jam junts. Mirau, si dilluns estic d'humor vos
 contaré tot lo que haurem fet el dia abans, si
 som vius.

Dels meus companys molts de recorts, tots
 vos enyoren; ademés, una abraçada del

BUSCARET DE LA PLANA

Ciutat de Mallorca, 5 de Febrer 1920.

N. B. a) Tots noltros estam admirats de
 la vostra faneria, i de la velocitat dels co-
 rreus dins aqueix pais que está en ple domi-
 ni *bolxeviqui* (¿que farà quant no hi estiga?)
 Convendria (es el parer de tots) que pren-
 guesseu notes ben clares, per provar d'im-
 plantar aqueix sistema de velocitat, per de-
 vés... Mallorca.

b) Me havia descuidat de dir-vos que se
 son inaugurades les Conferencies del Museu
 Diocesà, a les que, ja sabeu, anavem junts
 els altres anys. Totes elles també segueixen
 igual que sempre: eloqüents, erudites, inte-
 ressantïssimes. Fins i tot, perque vejeu la
 monotonia, hi assisteixen aquell estol de
polls i polles «bien», que no més hi van per
no escoltar i *per riurer i molestar* els que hi
 van per instruir-se, (lo que convendria s'
 evitâs). Un altra dia vos ho contaré tot, fill
 per randa.

ADEUSIAU

Esquits i espïres

L'Ignorancia es atrevida; però feim avi-
 nent a qui li convenga sabre-ho, que som
 inimics de discussions i bregues com fan per
 la pescateria.

«Vergonya eterna als qui despreciant la
 seva propia llengua alaben la dels altres».
 Recordam aixó perque ara mos surten que es
 irracional ridícul i *separatista*, alabar la nos-
 tra llengua i voler-la usar en tots els actes de
 la nostra vida.

Quant D. Antoni Maura va esser ferit per
 una mà criminal a Barcelona, va dir:

—!Ai Deu meu, m'han ferit!

No va dir, senyors de la *hidra separatista*:
 «¡Ay Dios mio, me han herido», i aixó
 que D. Antoni es *presidente de la Real Aca-*
demia de la Lengua española.

Hem sentit a dir que si hagués triuñfat a
 les eleccions d'ahir un candidat que duia
 dues representacions en un sol homo, hauria
 proposat a l'Ajuntament la creació d'un arbi-
 tri nou; una especie de cédula personal de
 moralidad i bona conducta política. Però per
 consegutr tal titol es necessari esser soci
 d'una determinada agrupació.

Avui gracies a noltros, els Ignorants, ja no
 hi ha casi cap mallorquí beneit; però sempre
 en queda algun de repulsiu.

Berbes

S'altre dia atuparen en Llampayes i li donaren una pallissa qu'el me dexaran per mort.

Acudí a n'es Jutjat i es Jutje li demanà:
—Qui estava present quant li pegaran a vostre?

—Jo, senyor Jutje, contestà en Llampayes.

Interrogatori d'un processat.

Es Jutje li diu:

—Que ja havies estat pres per robo, qual que vegada?

—No senyor, i vosté?

—¿Vols di que t'has tornat casar?

—Sí, m'he casat amb sa cunyada.

—¿Com axí amb sa cunyada?

—¡Homol no veus qu'axí en surt amb una sogra tota sola?

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

TRES BOIS.

FRASE FETA

Dinenge, dilluns, dimars...

2 LLANGONISSES

ID. ID.

FUITA DE VOCALS

C.v.ll.t q..n.r.s.j.v.

q..n.v.s.d.p.nt.n.t

.r.h.s.r.r.b.t

q..n.d.s.p.l.s.s.c...

FABIOL.

XARADA

La primera es animal;

la segona, vegetal;

i el meu tot

sol trobarse al cap del brot.

ELS TRES GERMANS.

ENDEVINAIA

De set germans que som

som nascuda la primera

i som romàs la petita.

Qui seré jo, bons lectors?

BOTIFARRA.

SINCATAGOREMA

Gravitació.—Animal.—Musical.

—Ofici—

Fins dijous qui vé si Deu ho vol i Maria.

Solucions del numero pasat.

Al geroglific: Plantes d'ombra.

» Acròstic: Antoni, Ramón, Ambrós, Sebastià, Andreu, Manuel, Homer, Cristòfol, Bartomeu, Josep.

Al Colmo: No a-pagar el llum quant s'en va a dormir perquè no ha de pagar el compte.

A la xarada: Missal.

A la Cavilació: Cap d'any.

A la Tarjeta: Vescompte de Campflorit.

A les Semblances: En que té torres; en que te boca; En que a voltes elze suspenen.

Endevinaires: Els tres germans.

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Tres Bois.—Rebut lo vostro. He sabut que els *Cacauets* varen caure molt bé, i que foren causa de molta animació. Jo també unesc el meu crit al vostre i dic: *Visca L'Ignorancia!*

A tots els trenca-closquers:—Ja m'han duit els puros que vos vaig prometre; dijous qui vé ferem el concurs... Ala idó ja poreu aparellar sa *pessa de dos* i... un bon mocador per torcar-vos la suada.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de S. Pizá

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JAUME
QUINT, 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Brossa, 2
Dibuixos, pintars i broders a la mateixa casa.

Perfumeria ROYAL
Colón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els més selectes del país i estrangers
—Paraigues, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon preu.

Argenteria REY
la més anomenada de Ciutat
Colón, 23
Or, argent i plati
Orfebreria religiosa; Joies artístiques; objectes de servici de taula i tocador.

Noviis: Abans de parar casa, per tot lo que s'es auster de taula, cuina i servei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON, 33
Casa ben proveïda de tot i a preus que vos satisfaran.—Anau hi, que no vos ne podreu.

AUTOS I CAMIONS

Automovils **Apperson**: 8 cilindres 34 | 60 H.P.; Elegantíssim i cómodo: Una verdadera meravella mecànica: Consum garantit: 22 litres per cada 100 Kms.

Camions **Vichita**: Una gran revolució en el transport. Adoptat pel Govern Nord-Americà; Rapidesa i gran economia.

De 1 a 6 tonelades de carga util i amb carroceries a conveniencia del comprador.

Tant els cotxes com els camions se venen completament equipats i a preus que no admeten competència.

Per informes dirigir-se:

Sto. Domingo 12-1er-1.^a Ciutat de Mallorca.